

se morejo posvetiti, če so prej prebile do-
polnilno izkušnjo iz latinščine.

SLIKA. Ž. L. MOZIRSKI.

Davno minol čas je zlati,
Let detinskih zlati čas,
Ko k sosednji stari mamki
Često sem uhajal v vas.

Pravljic sto je ona znala,
Slušal jaz sem starko plah,
Koprnel sem zdaj veselja,
Zdaj obhajal me je strah.

Čas mi vplétel v goste kodre
Mnogo je srebrno nit, —
Sad spoznanja sem okusil,
Mrknil mi je sreče svit.

Zábil bajke sem skrivnostne
V trdem boju resnih dni, —
Slika le pravljice ene
Stopa mi še pred oči . . .

Goro nebótično gledam
V duhu kot otrók nekda,
Kjer leži v verigah težkih
Vklenjen gorostasen zmaj.

Vitezi in njih oprode
Stražijo izhod témán ;
Da bi zmaj verig ne strgal,
Pazijo nanj nóč in dan.

A zaman so straže pazne,
Zmaj zdrobil bo vez okóv,
Preden novega stoletja
Zlat napóčil svit bo nov !

Oj, gorjé tedaj stražnikom,
Krutim vitezem gorjé,
Zadnjič takrat solnce rujno
Zrli belega so dné ! —

Kádar polnoči viharne
Truden prebedim brez suu,
Slika čudna se poraja
Mi na duše tožne dnu.

Vklenjeno in v prah teptano
Gledam ljudstvo, bratski rod,
Straža mu je tolpa hlapcev,
Njim voditelj krut gospod.

V spone težke ijud pokorni
Že stoletja je vkován,
Prišel pa bo dan osvete,
Prišel bo rešitve dan !

Oj, gorje tedaj trpinov
Zatiralcem ljutim, joj, —
Pravo svoje bo zahteval
Do sedaj brezpravni roj ! — —

Lanci padajo jekleni,
Narod vstaja vsepovsod —
In ti sam zaspan bi dremal,
Mili moj slovenski rod ? . . .

Zora vztaja vže v izhodu,
Svita se že beli dan, —
Zdrobi spone tisočletne
Stopi svóboden na plan !

ŽENSKE V JAVNEM DRUŽABNEM ŽIVLJENJU*). SAVA.

Brala sem z zanimanjem članek »Vseučilišče v Ljubljani in slovensko ženstvo«, le z enim se nisem strinjala, namreč s tem, ko pravite, cenjena gospa urednica, da so vseučilišča na Dunaju, v Švici in drugod predaleč, da bi moglo tjekaj slediti dijakinjam dostojno spremstvo. Da so predaleč, to že priznam, ali da bi dijakinje morale imeti spremstvo, ako nočejo, da trpi njih ugled, to mi ne gre v glavo. Ne morem umeti, zakaj bi se mlada ženska ne smela podati sama v daljno tuje mesto. Ako je drugače in bolj izobražena nego je navadno ženstvo, o čemer vendar ne bomo dvomili glede one, ki hoče slušati vseučiliška predavanja, se po mojem mnenju in naziranju popolnoma lahko vzdržuje, da moralno ne propade. Glejmo n. pr. mlade učiteljske abiturijentinje, poštne in privatne uradnice. Komaj imajo v rokah svoja spričevala, že se ogledujejo za kakšnim povoljnim mestom in je nastopijo koj, ko dobijo poziv za to. Saj drugače niti ne morejo. Stariši so jih

*) Veleč. cenjena sotrudnica Sava je o tem članku izjavila, da ga je napisala po prvem utisu, ki ga je na njo napravil članek »Vseučilišče v Ljubljani in slovensko ženstvo« v predzadnji številki »Slovenke«. Ko pa je pozneje omenjeno stvar čitala še enkrat, se je prepričala, da je odlomek o »gardedamah« krivo umela. Svoj članek pa da nam vseeno pošilja v eventuelno uporabo. — Mi članek z veseljem priobčujemo! Uredn.